

mindent tudó ezer könyvről,
 újjamatú, új életről, világépítő munkáról
 szól a dal!

Vihar készül a hegyekben,
 roppant tegnapiák kidőlnek, —
 savósápadt sivatagok
 kivirulnak, kiszöldülnek, —
 szívós, szilaj jobbágynépek
 örömeiket örökölnék!

Tapcss fújtatót zihálva, ordíts bele a viharba:
 százmillió akarat van egy dübörgő új szavadba, —
 nem vagy többé egymagadba!

MUNKA A TÖMEGGEL

Irta: Miho Marinko

»... Igazi népi demokratizmust vinni be a munkába, ez a legjobb módja annak, hogy aktivistáink kigyógyuljanak a gyermekbetegségekből« és annak, hogy leleplezzük az ábruhába bujt ellenséget».

A legkülönbözőbb vidékekről beérkező panaszok százaiból, személyes tapasztalatból és másokéból az a meggyőződés alakult ki bennem, hogy aktivistáink vezető és nyilvános társadalmi tevékenységükkel kapcsolatban szembetűnő hibákba esnek.

Ha figyelmen kívül hagyjuk azokat a tényleges nehézségeket, amelyekkel meg kell küzdenünk, ezeket a hibákat, illetve ezeknek okait aapszervezeteink aktivistái és vezetői személyes tapasztalatjanságának, vagy hibáinak róhatjuk fel. Aktivistáink gyengesége a tömegek között való munkában hibás munkamódszerekhez vezet és ez csak újabb akadályt jelent a még nagyobb sikerek eléréséhez vezető úton.

Népfelszabadító háborúnk, a szabadság gyönyörű eszméje, harcunk közvetlen és közvetett céljai, amelyek mind megfelelnek népünk céljainak és a népnek ezért is oly könnyen érthetőek, máris aapvetően hatottak és hatnak ma is a tömegekre, a dolgozóinkra, aktivistáinkra, de a régi szokások a régi nevelés, a régi társadalom visszamaradt gondolkodásmódja, ez a sok teher az új társadalomba, a népi demokráciába való átmenetkor nagy akadálya az igazi demokratikus együttműködésnek. Számolnunk kell azzal, hogy ez az a teher, amelyetől az emberek a legnehezebben szabadulnak meg, de az egészséges társadalom ezeket a nehézségeket is legyőzi. Csak az okokat és az okozatokat kell feltárnunk és módszeresen kell a hibák ellen küzdenünk.

»A történelmet emberek csinálják«, mondta Lenin. Az emberektől, a káderektől, az aktivistáktól függ egész jövőnk. A tudás, a tapasztalat természetesen egyik alapfeltétele a sikeres a kotó munkának: de jó munkamódszer és embertársainkhoz való viszonyunk szintén fontos szerepet játszanak. Minden feladat közül legnehezebb az új ember kialakítása. Bár sokéves tapasztalattal rendelkezünk az emberek átnevelése terén fontos ezeket a tapasztalatokat

módszeresen kihasználnunk, erőnket ebben az irányban megszázsoroznunk, különösen ma, amikor az új aktivisták nagy tömege került be a társadalmi életbe az új társadalmi rendszer kiépítésének munkájába, amikor egyesek gyorsan vezető és irányító helyekre kerülnek.

Népi demokráciánk egyik lényege az, hogy hibáinkat feltárjuk és bíráljuk. Semmiünk sincs arra, hogy hibáinkat eltitkoljuk, hogy szemet hunyjunk előttük, mert azok ellenségeinknek segítenek. Önbírálatunk csak érettségünk bizonyítéka és életörökné, amely képessé tesz minket arra, hogy feltárjuk gyögyítések és legyőzzük új emberfajtánk, új társadalmunk fejlődésének gyermekbetegségeit.

Önbírálatunk nem változtathatja és nem kisebbítheti a ténytet, hogy a mi által népi demokráciánk minden kezdeti hibája és minden általunk feltárt kezdeti gyengesége ellenére is százszor jobban bevált, mint a régi rendszer és összehasonlíthatatlanul jobb a régi veretű nyugati demokráciáknál. Eredményeink az alkotó munkánk csodáit mutatják, tömegeink az aktivisták, parancsnokok és szervezők tizezeit adták, akik új munkakörökben gyorsan feltalálták magukat. A hadsereg a jó aktivisták ezreit nevelte ki. Ezzel azonban nem érhetjük be, kádereinkben még erős hiányok mutatkoznak. Sokak kiépítése még darva, sok »régi« tulajdonsággal rendelkeznek, amelyek akadályozzák őket abban, hogy munkájukhoz helyes aktivitással lássanak hozzá, nem is beszélve azokról a hiányosságokról, amely politikai és szakképzésüket illeti. Evvel nem azt akarjuk mondani, hogy egy kaptafára csinált emberekre van szükségünk. Ez lehetetlen és nem is volna kívánatos. Bírálatunknak nem szabad szörszábasogatónak lennie. Esményien tiszta ember nincs. Tiszta az eszme, amelyért küzdünk. A bírálatnak a munkamódszer legrosszabb részét kell ostromoznia és azokat a szabálytalanságokat, amelyek akadályozzák a társadalmi munka sikerét és amelyek politikai károkat okoznak.

Általában az olyan aktivisták, akik túlgyorsan kerültek társadalmi szervezetekbe, vagy néphatalósági szervezetekbe felelős állásokba és még nem volt idejük arra, hogy a népmozgalom iskolájában átképezzék magukat közmunkásságuk során gyakran mutatnak föl kispolgári hibákat, a régi nevelés, a régi társadalmi rendszer örökségeit. Ilyenek gyakran kezelik polgártársaikat úgy, ahogyan azt a régi Jugoszláviában látták. A régi rendszer nevelésének következménye a beteges becsvágy is. Ha az ilyen aktivistáknak nincs tehetsége, vagy nem érez magában tehetséget a rábizott feladat elvégzéséhez, de túlzottan nagyra vágyó, akkor munkatársában sokszor versenytársat lát, attól fél, hogy a másik tettekézségével az ő állására tör, azt veszélyezteti. (Az ilyen aztán elutasítja társai segítségét. Azt hiszi, hogy méltatlan hozzá, tekintélyét rontja, helyzetét gyengíti az, ha megkérdezi munkatársait és az elvégzendő feladatokat közös erővel, közös megbeszéléssel hajtja végre. Parancsnok pózt vesz fel az ilyen, evvel elutasítja magától a többit, gyűlötté teszi magát. Személyes barátait gyűjti maga köré vagy olyanokat, akiket anyagi érdekek fűznek hozzá és akik aztán egymást pártfogolják. Így klikkrendszer alakul ki, amely a szűk körön kívül minden és mindenki ellen irányul. A másik meg, aki maga is érzi képzettségének, vagy rátermettségének hiányát, attól fél, hogy munkatársai tévútra vezetik, nem tudván megítélni mi a helyes, jogos és mi nem. Félt a legkülönbözőbb régi pártok volt párhíveinek együttműködésétől és azt az engesztelhetetlen állásfoglalást, amellyel a megszálló segítői ellen foglalunk állást, átviszi olyanokra is, akik ha talán visszavonultak, nem piszkították be kezüket a megszállókkal való együttműködéssel, vagy azoknak a pártoknak a híveire is, amelyek együttműködtek a népfelszabadító mozgalommal. Nem érti meg azt, hogy milyen munkamódszerrel lehet a különböző egységeset a népfronti szövetkezés formájából egységes formát kialakítani. Attól

fé, hogy más, antifasiszta, beállítottágú párt híve őt háttérbe szorítja. Sok hiba származik abból a szédületből, amely egyik-másik aktivistát elfog, amikor állást, kitüntetés, vagy hangzatos címet kap. A szerénység hiánya sok hibának szülője, a szerénységé, amely pedig társadalmi és politikai munkásaink legfőbb ékessége kellene legyen. A túlzott személyes becsvágy és féltékenység káros a hasonló gondolkodásúak szűkebb körében is még inkább azonban. A frontok széles szervezetében, vagy szakszervezetekben, ahol különböző politikai, eszmei árnyalatú emberek vannak együtt.

Sok aktivistánk katonai-parancsnokló módszerhez szokott hozzá és olyan fegyelmet követelnek, amelynél a hozzászólásnak nincs helye. Ha valaki nem képes akkora áldozatokra munkájában, mint ők, azt mindjárt ellenségnek tüntetik fel. Mindenütt reakciót sejtenek még ott is, ahol épen az aktivisták rossz politikai munkája miatt, csak az öntudat hiánya, vagy közömbösség uralkodik. Az ilyen környezetben akad rendszerint valódi reakció is, aki azután elbűjíti a visszavonult és közömbös elemek között és úgy végezheti romboló munkáját, hogy még attól sem kell félnie, hogy aktivistáink őt felfedezik és leleplezik. Ezekben az esetekben a hiba rendszerint abban rejlik, hogy aktivistáinkból hiányzik a helyes bírálat képessége és nem tudják megítélni kikből áll az az egészséges népi erő, amelyre támaszkodhatnak, kiknek a bizalmát kell megnyerniök, hogy azután aktivizálhassák őket. Gyakori eset, hogy a reakció ráakaszlik az aktivistára behízelgi magát és a bizalmát megnyerve olyanra beszéli rá azt, ami csak reakció malmára hajtja a vizet. Fiatal aktivistáink és néphatalmi közeink tényleg hatalmas nehézségekkel küzdenek, a feladatok és a felelősség óriásiak, viszont a készség, a tudás és a rátermettség hiányos. Sokszor hiányzik belőlük a helyes megítélés készsége azokkal az emberekkel szemben, akikkel dolguk van, akik körülveszik őket és reakciós hízelgőknek »dőlnek be«, akik értenek ahhoz, hogy aktivistáink hűségát csiklandozzák, másrészt pedig reakciónak bélyegeznek olyanokat akik önállóan meg tudják bíráltni aktivistáink munkáját és abból a célból, hogy szervezeteinknek, vagy hatóságainknak segítsenek, ha sokszor goromba módon is jóakarátú bírálatot gyakorolnak. Van azután olyan bírálat is, amelyet helyi, vagy személyes önzés, személyes nagyravágyás, megalkuvás, vagy pedig politikai éretlenség irányít és ezt sem szabad ellenségeink ténykedései közé sorolnunk.

»... A nép ellensége sokszor demokratikus szölamok mögő rejtőzök.«
Amikor az ilyen káros munkamódszereket bíráljuk, nem állítjuk azzal, hogy csökkentenünk kell éberségünket azokkal szemben, akik ellenségeink és igyekeznek társadalmi szervezeteinket aláaknázni. Ellenkezőleg ez az éberség ma fontosabb, mint bármikor volt, mert tudjuk, hogy az ellenség demokrata szölamok mögő bűjí, mert ma egységünkről van szó és annak további megerősítéséről és mert ellenségeinknek ma nincs már más kiútjuk, mint hogy megkíséreljék egységünket megbontani. Ezt a harcot azonban nem vívhatjuk meg goromba parancsszóval, munkatársainknak elutasításával, vagy alárendelésével, még ha egyszerű, vagy tanulatlan emberek is azok, vagy ha politikailag iskolázatlanok is, vagy más, népi politikai irányzat hívei is. Az aktivisták, akik így dolgoznak, nem tartják be politika vezetőink irányvonalát és szűkítik tömegapunktat. Ezek azután, ha személy szerint velünk is éreznek, tárgyifogosan az ellenséget segítik, mert az ellenség tárt karjaiba taszítja azokat az elemeket, akiket helyes neveléssel, önző sovínizmusnak leküzdésével, vagy más módon megnyerhetünk a mi számunkra. Az ellenség természetesen kihasználja demokráciánkat, de még inkább, hibáinkat, sőt sokszor maga hívja ki azokat. Népi demokrázizmusnak helyes keresztülyttele azonban elpusztítja ellenségeinket. Bármilyen nagyok legyenek is a nehézségek, néphatóságunk kiépítésében és újjáépítésünk megszervezésében, ellenségeink nem lesznek számunkra

veszélyesek, ha szabályszerűen dolgozunk, ha a dolgozó nép látja, hogy aktivistáink minden erejüket a nép javára használják fel, ha a dolgozók erőfeszítését helyesen használjuk fel, ha kiméretlen harcot folytatunk a helyi vezetők esetleges önkényeskedései ellen, a bürokratizmus ellen, harcot az igazi demokrata uralomért.

Gyakori jelenség, hogy egyes helyi hatósági szervek, vagy tömegszervezetek helyi vezetői a tömegek vagy a munkatársak megkérdezése nélkül hoznak, vagy visznek keresztül határozatokat. Ha felettes hatóságaiktól valamilyen feladatot kapnak, azt nem viszik a tömegek elé, hogy azokkal megbeszélve sikeresen végezhetnék el azokat. Így történik meg azután, hogy hű aktivisták, akik a népmozgalmért élnek, nem képesek keresztülvinni a rájukbízott feladatot, sőt meggyűlölik őket azok is, akik talán előbb rájuk szavaztak és rájuk háru! minden felelősség a nehézségekért, a szabálytalanságért és a feladat el nem végzéséért. Így az ülő és a kalapács közé kerülnek, a felettes hatóságok bírálata és a tömegek elégedetlensége közé, a reakció pedig újjong. Az ilyen hibás módszer következtében minden nehézségünkért rájuk háru! a felelősség és pedig csak azért, mert a feladatok elvégzésében nem vonták be az érdekelt tömeget, vagy amberscsoportot. Röviden szólva azok az aktivisták, akik így dolgoznak nem fogják fel az igaz, széles népi demokrácia lényegét. Nem tudják a feladatok megoldásában bevinni a széles dolgozó tömegeket. elvesztették a tömegekben való hitüket. Nekik mindenki reakciós, aki a régi előítéletekben él, aki nem tudja még személyes érdekeit a közérdeknek alávetni, vagy aki jóhiszeműen elhiszi azokat az álhíreket, amelyeket a tömegek között a reakció terjeszt. Elfelejtik, hogy éppen az ő kötelességük az elmaradott tömegek nevelése, nekik kellene őket előítéleteiktől és rossz szokásaiktól megszabadítaniok, nekik kellene az igazi népolénséget leleplezniük és elkülöníteniök. Néphatóságaink aktivistáinak nem szabad elfelejteniök, hogy a dolgozó tömegekben mindig megtalálják támaszukat, ha helyes módon kezelik őket és ha meg van bennük a bizalmuk. Helyzetünk biztonságának éppen abban van a lényege, hogy úgy alakítsuk társadalmi rendszerünket, ahogyan az munkásaink, parasztiaink és dolgozó értelmiségünk érdekeinek legjobban megfelel és hogy még a többi becsületes hazafinak se legyen oka elégedetlenségre. Ezek szerint be is kell mindenkít vonni a munkába, akiben becsület és képesség van hozzá. Ki kell elégíteni mindenkinek a becsvágyát. aki a becsületes építő munkában részt akar venni. Néphatóságainkat éppen az jellemzi, hogy feladatai elvégzéséhez bevonia a széles tömegeket és hogy hivatalai nem a gondtalan életet jelentik, hanem a felelősségteljes és megerősítő munkát és ez nem lehet vonzó azok részére, akik a könnyű pénzszerzést szeretik. A hibák bírálatát a választók, a tömegek itélőszéke elé kell vinni és az majd meghozza ítéletét. A bírálat elutasítása, vagy szűk körben való fettegetése csak rontja a dolgot. A bírálat ezzel csak kikerül az uccasarcokra és olyan légkört teremt, hogy azután az ellenség halászhat a zavarosban. Az aktivisták durva hibáinak nyilvános bírálata, a feladatok világos megjelölése, a dolgok széles körben való megbeszélése, ezek a módjai a hibák jóvátételének és a jövőbeni elkerülésének, valamint a káderek kiképzésének. Ez lesz néphatóságunk teljes és következetes demokratizálása, szervezeteink megerősödése és ez jelenti majd a reakció halálát, akármilyen formában jelentkezzen is az. Ezen a módon erősíthetjük meg egységünket és építhetjük ki nemzetgazdaságunkat.

